

2. søndag i fasten d. 25. februar 2018

Salmer:

15: Op al den ting, som Gud har gjort

634: Du ved det nok, mit hjerte

266: Mægtigste Kriste, menighedens herre

68: Se, hvilket menneske

208: Skriv dig, Jesus, på mit hjerte

192: Hil dig, frelser og forsoner

Prædikentekst: Markusevangeliet 9,14-29

Da Jesus og Peter og Jakob og Johannes kom ned til disciplene, så de en stor skare omkring dem og nogle skriftekloge, som diskuterede med dem. Hele skaren blev grebet af ærefrygt, straks de fik øje på Jesus, og løb hen for at hilse på ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I diskuterer med dem?« Og en fra skaren svarede ham: »Mester, jeg har bragt min søn til dig; han er besat af en ånd, som gør ham stum. Hvor som helst den overvælder ham, kaster den ham til jorden, og han fråder og skærer tænder og bliver helt stiv. Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den ud, men det kunne de ikke.« Da udbrød Jesus: »Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud? Kom herhen med ham!« Så bragte de ham hen til Jesus. Men da ånden så ham, rev og sled den straks i drengen, så han faldt om på jorden og lå og frådede og vred sig. Jesus spurgte hans far: »Hvor længe har han haft det sådan?« Han svarede: »Fra han var barn. Og den har mange gange kastet ham både i ild og vand for at gøre det af med ham. Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.« Jesus sagde til ham: »Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror.« Straks råbte drengens far: »Jeg tror, hjælp min vantro!« Da Jesus så, at en skare stimlede sammen, truede han ad den urene ånd og sagde til den: »Du stumme og døve ånd, jeg befaler dig: Far ud af ham, og far aldrig mere ind i ham!« Da skreg den og rev og sled i ham og fór ud; og han blev som død, så alle sagde: »Han er død.« Men Jesus tog hans hånd og fik ham til at rejse sig op. Da Jesus var kommet inden døre og var alene med sine disciple, spurgte de ham: »Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?« Han svarede dem: »Den slags kan kun drives ud ved bøn.«

I de her dage er der igen triste og forfærdelige nyheder fra Syrien. Det virker til, at det syriske regime med præsident Assad i spidsen med alle midler vil tilbageerobre de områder, som oprørsgrupper kontrollerer. Så de bomber for tiden et område, som hedder Ghouta. Civile dør i hundredvis og er fanget i kampene. De kan ikke komme ud. Hjelpeorganisationerne kan ikke komme ind og gøre deres arbejde.

Det virker håbløst. En præsident, som er ligeglad med at sit eget folk lider. Et land med så mange etniske og religiøse grupperinger og omkringliggende lande, som blander sig, at det hele bliver ret uoverskueligt. Er der nogen mulig løsning? Hvordan løser vi den syriske knude?

Jesus siger: Alt er muligt for den, der tror.

Torsdag aften var jeg med til generalforsamling i den lokale beboerforening. Snakken kom bl.a. omkring, hvordan man får flere folk og familier til at bakke op om de arrangementer, som foregår. Det havde mange tænkt meget over, og man havde prøvet en del forskelligt. Nogle tiltag virkede, andre gjorde ikke, og det var svært at gennemskue, hvad der kunne få folk til at dukke op eller ej. I mange andre foreningssammenhænge, også i kirkelige sammenhænge, sidder vi med de samme spørgsmål: Hvordan får vi mennesker til at dukke op til de arrangementer, vi laver? Det virker uoverskueligt, det virker til tider håbløst.

Jesus siger: Alt er muligt for den, der tror.

For tiden er der influenzaepidemi. Mange er ramte og ligger under dynen. Det kan være slemt. Vi kender alle nogle, der er syge. Og vi kender alle til værre sygdomme. Nogle af os er endda selv alvorligt syge. Vi går til læger, vi beder selv om at blive raske, vi får andre til at bede for os. Men der sker ikke noget. Det virker håbløst. Vil vi nogensinde blive raske? Vil vi nogensinde for alvor vende tilbage til livet igen?

Jesus siger: Alt er muligt for den, der tror.

Så det handler bare om, at jeg skal tro? At jeg skal tro stærkt nok *på* det, så skal det nok løse sig? Krigen i Syrien? Blomstrende foreningsliv? Sygdom og skrøbelighed?

På det første konfirmandhold, jeg havde for et par år siden, var vi på et tidspunkt nået dertil, hvor der skulle vælges konfirmationsord. Konfirmanderne fik en lang liste over mulige vers fra Bibelen og skulle så skrive 1, 2 og 3 ud for dem, som de helst ville have. Jeg ville så træffe det endelige valg. Et af de allermest populære var netop dette ord: ”Alt er muligt for den, der tror.”

En af konfirmanderne understregede det kraftigt på papiret, satte mange ringe om det og sagde til mig: ”Mikael, det er meget vigtigt for mig, at jeg får det her konfirmationsord.”

Det var virkelig et budskab, en overbevisning, hun ville forsøge at leve sit liv efter. Og måske ville hun på en eller anden måde søge at få Guds støtte til, at det skulle lykkes.

Er alt virkelig muligt for den, der tror? Uanset om vi står overfor små lokale udfordringer eller kæmpestore globale problemer?

I dag hører vi om en mand, som møder Jesus. Manden har taget sin søn med. Ikke fordi sønnen lige havde lyst til at hilse på Jesus. Det havde han ikke. Eller, det havde den onde ånd ikke, som havde besat ham. Helt fra han var barn, har han været besat af en ond ånd, som gør ham stum og døv og kaster rundt med ham. Han er helt uden for farens kontrol. Faren kan ikke kommunikere med sønnen. Den onde ånd har taget magten.

Faren må have prøvet alt for at hjælpe sin søn. Lyttet til gode råd fra kloge mennesker. Prøvet at fastholde ham, så han ikke skadede sig selv. Prøvet at lære at kommunikere med ham, og trænge ind til ham, i håbet om, at den onde ånd ikke har overtaget alt magten i ham. Men intet har nyttet. Nu har han så hørt om Jesus, og har tænkt, at det da ikke kan skade at opsøge ham.

Jesus var dog ikke lige til at finde. For han var en tur på bjerget med sine tre nærmeste disciple: Peter, Jakob og Johannes. Der så de tre disciple Jesus i et klart lys. De så ham tale med Moses og Elias, store profeter fra gamle dage. De så hans guddommelighed og herlighed.

I Jesu fravær har manden forsøgt at få de resterende 9 disciple til at hjælpe sig. Jesus har tidligere givet sine disciple til opgave at drive onde ånder ud, og det virker også til, at det tidligere har lykket for dem. Men nu sker det ikke. Disciplene kan ikke.

Jesus og Peter, Jakob og Johannes kommer ned fra bjerget. Fra det højeste guddommelige lys på bjerget til det laveste dyb af mørke og ondskab, som har magten over den stakkels dreng.

Jesus spørger nysgerrigt faren om sønnens tilstand, og faren svarer bl.a. ”Hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os”. Faren har prøvet alt. Alt! Og Jesu disciple kunne ikke, selvom de tidligere havde kunnet. Så vi forstår godt hans lidt løse tillidserklæring til Jesus. Okay, hvis du kan gøre noget, så hjælp os! Næsten underforstået: Hvis ikke du kan, så er det også helt okay. Vi er vant til skuffelser. Vi er vant til mørket. Vi er vant til ikke at sætte vores håb for højt.

Jesus reagerer dog skarpt. HVIS DU KAN? Alt er muligt for den, der tror.

Faren svarer: Jeg tror, hjælp min vantro.

Hvad er det egentlig, Jesus mener? Skal faren bare tro stærkt nok på, at hans søn kan blive rask og så vil det ske? Skal disciplene bare tro stærkt nok på, at de kan drive den onde ånd ud, og så vil det ske? Skal vi bare tro stærkt nok på, at vi kan løse verdens problemer og sygdommes hærgen, og så vil det ske?

Nej. Stort nej. Det handler ikke om styrken af vores tro.

Dels så bliver farens søn helbredt for den onde ånd. Jesus driver dæmonen ud og sønnen vender tilbage til livet. Troede faren stærkt? Tjoo. Tjaa. Det kan man vist ikke sige. Jeg tror, hjælp min vantro.

Faren siger ikke, at han tror og indimellem tvivler lidt. Nej, han siger, at han tror, men at hans tro samtidig er en vantro, en ikke-tro. At sønnen kan blive befriet fra den stærke onde magt? Det har han svært ved at tro på. *Det*, han står overfor, virker simpelthen fuldstændig umuligt.

Men *den* han står overfor virker alligevel til at have en stor magt. En stærk autoritet. Da Jesus kom ned fra bjerget blev hele skaren grebet af ærefrygt. Nærmest uden videre grund. Der var noget særligt ved ham. Når han sagde noget, så lyttede man. Når han gjorde noget, så var man opmærksom. Så når han opfordrer en til at tro, så gør man sit bedste, tror med alt, det man er, med hele den blanding af tro, vantro, tvivl, tillid, mistillid og afmagt, som man er fyldt med. Man kaster

det hele på Jesus. Man forbinder sig med ham i bøn. Man prøver at have tillid til ham. Det gjorde faren. Og det kan vi. Kaste alt det, som vi er fyldt af på Jesus. Forbinde os til ham i bøn.

For det kommer ikke an på styrken af vores tro. Men på styrken hos ham, som vi tror på. Vores tro kan være nok så vaklende og spinkel. Det betyder intet, når ham vi tror på er sikker og stærk. Og det er han. Jesus beviser sin styrke og magt og autoritet ved at drive den onde ånd ud.

Jesus siger: Alt er muligt for den, der tror.

Hvis vi tager den sætning ud af sin sammenhæng, så bliver det et budskab om, at hvis bare vi tror stærkt nok, så kan vi alt. Og det er en løgn. En nedbrydende løgn, som fører til skuffede og knuste mennesker.

Nej, læst i sammenhængen, så er sætningens mening: ”alt er muligt for den, der tror *på Jesus*.”

Når vi tror på ham, så er alt muligt. Ikke i vores magt, men i hans, for han har al magt.

Kan der komme fred i Syrien, i Ukraine og alle andre krigsplagede steder i verden? Virkelig dyb fred, som varer ved? Kun Jesus kan skabe den. Kun tro på ham, fred og fællesskab fra Gud er i sidste ende håbet om dyb og varig fred i verden. Uden Jesus, så bekriger vi i højere grad hinanden. Kun hvor gudsriget vinder frem med tilgivelse, forsoning og tillidsfuldt fællesskab er fred mulig.

Vækkelse i vores sogne? Det kan vi drømme om. Vi kan håbe stærkt på, at flere mennesker kommer i kirke og får en frelsende tro på Kristus. Kan det ske? Er det muligt? Ja, men kun pga. Jesu magt, og fordi hans ånd stadig virker i dag. Uden det så var der intet håb om vækkelse.

Kan vi blive helbredt for alle vores sygdomme? Jesus er den store læge og han har al magt og autoritet til at gribe ind. Han var stærkere end den onde ånd, og det er han stadig i dag. Han var stærkere end sygdom, og det er han stadig i dag. Jesus opfordrer til, at vi forbinder os med ham i bøn, kaster alt det på ham, som vi er fyldt af, og så vil han gribe ind. Måske ikke på den måde, vi ser bedst. Måske ikke til den tid, vi ønsker. Måske med helbredelse nu, måske om noget tid. Måske først i det evige liv, hvor sygdom, hvor død, hvor lidelse, hvor smerte ikke skal være mere.

Det er dybest set det eneste håb, vi har. Vi kan meget i os selv, vi kan være nok så vedholdende i kampen for en bedre verden, vi kan være nok så robuste i mødet med modgang. Vi kan tro nok så stærkt på vores egne evner. Men der er kun en, der kan. En, som er virkelig stærk. En, som alt er muligt for. En, som kan skabe fred, vækkelse og helbredelse.

Vi ved ikke, om der nogensinde bliver fred i Syrien. Vi ved ikke, om der bliver vækkelse i vores sogne og propfyldt af bedende og lovsyngende mennesker til gudstjeneste hver søndag. Vi ved ikke, om vi bliver forskånet for sygdom og død i fremtiden.

Men vi ved, at Jesus har vist sine disciple og os en vej. En vej i bøn, hvor vi fortæller Jesus alt det, som fylder os. En vej i tro, hvor vaklende den end er, hvor vi forbinder os med ham, som har al magt. En vej i tak, hvor vi takker Gud for, at han i Kristus har grebet ind i verden, stadig kan gøre det og en dag vil gøre det endegyldigt, når Jesus kommer igen, dømmer retfærdigt og opretter det evige gudsrige på jord.